

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

1 sönd efter trett

”Jesu dop”

Jes 42:1-7

Apg 18:24-19:6

Matt 3:13-17

Ps: 258:1-4, 1:4, 664, 386, 258:5-7, 297

Alvin Plantinga, en kristen filosof, talar om att vi människor har en *sensus divinitatis*, ett gudomligt sinne, alltså en inre kapacitet att lära känna Gud. Denna kapacitet är medfödd hos alla människor även om det mer handlar om en aning och förkänsla än handfast kunskap. Det är fråga om ett vagt minne djupt inne hos oss. Men detta sinne gör så att tron kan formars inom oss och är ett uttryck för att Gud söker oss, långt innan vi söker honom. Det kan ta sig det uttrycket att när vi till exempel ser ett strålande vinterlandskap så väcks en aning om Gud spontant inom oss.

Men även mänskliga känslor antyder verkligheten av en sådan här *sensus divinitatis*. Samvetet och vår förmåga att känna skuld skulle vi inte ha om det inte fanns en gudomlig moralisk lag nedlagd hos oss.

Men denna naturliga kunskap om Gud har sina begränsningar. När vi läser *naturens bok* kan vi få aningar om Skaparen som är mäktig och god och i vårt *samvete* kan vi sluta oss till att han har vissa förväntningar på hur vi ska leva. Men vi kan inte komma fram till att han också är vår kärleksfulle, himmelske far. För detta behövs uppenbarelse. Uppenbarelsen ger oss kunskap som naturen inte kan ge oss. Av nåd har Gud klivit in i vår verklighet. Vår värld som i vanliga fall är sluten för oss eftersom vi inte kan ta oss utanför vårt tredimensionella rum, den världen har Gud öppnat upp.

Det var det som hände vid floden Jordan då himlen öppnade sig över Jesus och Johannes. Matteus försöker här beskriva det som kanske inte låter sig beskrivas i ord. Det uppstod en reva i väven av vårt 3-dimensionella rum och Guds ljus bröt igenom, vår verklighet blev för ett ögonblick transparent.

Här i Skepplanda kyrka har vi scenen som takmålning på den norra sidan av mittskeppet. Johannes öser vatten över Jesus huvud vid Jordanflodens strand. Och mitt i den himmelska strålkastaren sänkte sig duvan ner som en manifestation av den Helige Ande.

Johannesdopet var ett förberedelsedop. Precis som hela Johannes döparens verksamhet. Hans uppgift var att bereda marken för den som skulle komma efter honom. Jesus, som alltså var större än Johannes. Därför blev det väldigt förbryllande för Johannes att Jesu nu ville bli döpt av *honom*. Enligt Johannes logik borde Jesus döpa honom.

Det här är ett sådant tillfälle då gamla och nya förbundet hakar in i varandra. Dopet i Jordan är själva övergången från profettiden till uppfyllelsens tid. Fram till och med Johannes hade vi

profeternas tid, då var Messias bara känd genom profetiska förutsägelser inriktade mot framtiden. Men här uppfylls nu dessa profetior, här uppenbaras Messias inför alla. Efter detta lever vi alltså i uppfyllelsens tid.

I det gamla förbundet uppenbarade sig Gud framförallt som skaparen och laggivaren. Alltså den Gud vi anar när vi ser naturen eller känner av vårt samvete. Men vi som lever i uppfyllelsens tid har mer att hålla oss till, vi har mer kunskap om vem Gud är. Han uppenbarade sig som en treenig Gud vid Jordanflodens strand. Sonen stod där med flodens vatten strömmande mellan fötterna, Anden sänkte sig ned som en duva och Faderns röst hördes från himlen.

När det gäller Jesus sista måltid med lärjungarna var detta inte en engångshändelse utan det är något som fortsätter i varje nattvardsmåltid. I dessa tider tillämpar vi ju förlängd nattvardsgång efter mässan, men egentligen är varje mässa en sådan förlängd nattvardsgång. En förlängning av Jesus sista måltid som också var den första nattvardsmåltiden. När vi går fram till altarrunden går vi in i ett pågående skeende.

På samma sätt är Jesu dop ingen engångshändelse. Det som skedde vid dopet där och då fortsätter att ske varje gång ett litet barn döps i vår dopfunt i Skepplanda kyrka. Duvan finns inte bara vid målningen över Jesus dop, utan samma duva finns med under dophimlen över dopfunten. Anden sänkte sig ned över Jesus och samme Ande sänker sig ned över varje barn som döps i den treenige Gudens namn.

Faderns röst hördes från himlen vid Jesu dop: ”Denne är min älskade son, han är min utvald”. Älskad och utvald – ja, men det gäller inte bara Jesus. Vi är alla Guds älskade söner och döttrar och i Jesus är vi alla utvalda. Det som skedde vid Jesus dop fortsätter att ske varje gång kyrkan döper barn och vuxna.

Genom naturen kan vi komma en bit på vägen för att förstå vem Gud *är*, och genom vår inre natur, samvetet kan vi ana oss till vad han *vill*. Men för att komma vidare och få en relation, så som en förälder har till sina barn, då räcker det inte med enbart *natur*. Det behövs också *nåd*. Gud har i sin nåd uppenbarat sig för oss i Jesus Kristus och vi lever nu i uppfyllelsens tid.

Han blev människa som vi och steg ned i vår verklighet. Han steg ned i Jordan och då öppnade sig himlen för oss och sedan dess har den förblivit öppen.